

TERRI BLACKSTOCK

autoare de bestselleruri *New York Times*

DACĂ MĂ GĂSESC

Traducere din limba engleză de
Mirela-Mădălina Ionescu

 ACT și Politon

2021

CASEY

Girofarurile din oglinda retrovizoare aproape că măucid. N-am parcurs mai mult de 16 kilometri de când am ieșit din Shady Grove și deja văd că poliția face slalom printre mașinile aflate în urma mea, cu sirenele pâlپând și urlând întruna, semănând teroare cu becurile lor albastre în mașina mea de pe care se scurge ploaia. Nu am unde să trag pe dreapta – traficul din fața mea este blocat, iar marginile drumului sunt străjuite de șanțuri și de o parte și de alta.

Inima îmi bate nebunește și mă trezesc scăldată de sudoare.

Simt totuși o oarecare ușurare. Totul se va sfârși în curând: întreaga poveste cu fuga și încercările mele de a mă ascunde, încercarea de a pretinde că sunt altcineva, această detașare de viața reală, mai ales când relațiile cu ceilalți pot fi atât de dureroase atunci când trebuie să le smulgi din tine ca pe niște benzi de ceară. Însă imediat ce mă las cuprinsă de acest sentiment de ușurare, realitatea îl și alungă. Viața mea este, de fapt, cea care se va sfârși de

îndată ce voi fi predată persecutorului meu. Iar apoi se vor lua de familia mea.

Mă privesc în oglinda retrovizoare. Mă vor identifica imediat din cauza rănilor. Am obrazul vânăt și umflat, iar mâna îmi este lipicioasă de la sânge. Pe sub blugii rupți, îmi simt picioarele învinețite și însângerate. Nu le va păsa că în această seară m-am luptat pentru a salva două vieți: a mea și a altcuiva. Nu va conta binele pe care l-am făcut, deoarece locul în care a fost ucis cel mai bun prieten al meu era înțesat cu propriul meu ADN. Pentru ei, sunt o criminală cu sânge rece. Vor spune că merit tot ce mi se întâmplă.

În timp ce mașinile poliției își fac loc prin trafic, apropiindu-se de mine, opresc în parcare a unui cinematograf, știind deja că polițiștii se vor repezi spre mine și mă vor înconjura cu armele scoase.

Însă ei își continuă drumul pe șoseaua alunecoasă, trecând în grabă pe lângă parcare. Ținându-mi respirația, mă răsucesc în scaun și văd uimită pe geamul umed din spate că se opresc la destinația lor, aflată la vreun kilometru mai în față. Este vorba despre un accident în care au fost implicate două mașini; echipajele de poliție îl izolează, oprind traficul.

Răsuflu ușurată în timp ce lacrimile îmi întunecă privirea. Așadar încă nu s-a sfârșit. Mai este. Voi fugi în continuare.

Mă șterg la ochi cu mânăca udă a cămășii, reușind să mă adun suficient cât să trag mașina în partea cufundată în întuneric a parării cinematografului. Iau poșeta și geanta de voiaj pe care le-am ascuns acum câteva zile sub scaun. Scotocesc prin poșetă și găsesc un fard de ten și un ruj. Îmi doresc să fi avut la mine ceva pentru pleoape și baza de

machiaj, dar le-am lăsat în apartamentul în care nu mă voi mai putea întoarce niciodată.

Aprind lumina de la oglinda retrovizoare, îmi întind fardul peste obrazul învinețit și dau puțin deasupra buzei. Folosesc rujul pentru a adăuga puțină culoare în obraji, încercând să îi fac să arate mai normal.

Nu-i perfect, dar cel puțin nu sare în ochi imediat că am fost bătută în seara asta. Deschid geanta de voiaj și scot șapca de baseball neagră, simplă, apoi îmi prind părul într-o coadă de cal pe care o trec prin partea din spate a șepcii.

Caut prin scumiera mașinii și dau de un bănuț pe care sper să îl pot folosi pe post de șurubelniță. Mă strecor afară din mașină și mă întorc în partea din față a parării. Este târziu, iar ultimul film s-a terminat, însă câteva mașini mai sunt parcate încă ici și colo. Un Buik ruginit cu două roți dezumflate se află cel mai aproape de mine, așa că mă las în genunchi în spatele lui și îi deșurubez plăcuța de înmatriculare, în timp ce ploaia mă face ciuciulete.

Apoi mă grăbesc să mă întorc la mașină și să îi înlocuiesc plăcuța. În curând vor extinde căutările pentru Kia mea. Va trebui să scap de ea, s-o las pe undeva, dar până nu voi ajunge suficient de departe de oraș va merge și așa.

Găsesc o stradă laterală și o iau pe acolo, îndepărtându-mă de trafic și de accident. Merg pe șosele lăturalnice, încercând să mă îndrept spre vest. După aproximativ o oră, nu mă mai aștept să aud sirenele poliției din minut în minut. Nu am idee unde mă aflu, dar când nu ai nicio destinație, nu mai contează dacă te rătăcești.

Câteva ore mai târziu, trec granița statului Mississippi, lăsând Alabama și Georgia în urmă. Trebuie să scap cât mai curând de mașină.

Mă doare maxilarul, la fel genunchiul și tibia însângera-tă și simt cum pune stăpânire pe mine oboseala. Trebuie să ajung undeva să mă curăț.

Peste aproximativ o oră, intru într-un orașel mizer, în care bărbații trândăvesc pe la colț de stradă. Ocolesc pe o alee, dar niciun loc nu pare prea sigur. Mai în față este un motel căruia cu greu i-ar putea acorda o stea, însă oamenii par mai degrabă dispuși să accepte bani gheață și nu-mi cer să le arăt permisul de conducere.

Biroul din spatele geamului murdar este învăluit într-un fum gros. Mă întâmpină un bărbat cu inele în buză.

— Am nevoie de o cameră, spun eu. Plătesc cu banii jos.

Părul unsuros îi acoperă ochii somnoroși. Nu mă mai întreabă nimic altceva, îmi ia banii și îmi dă cheia de la cameră.

— Așternuturile sunt curate? întreb.

Ochii îi sclipesc o clipă.

— Le-am schimbat azi-dimineață, spune el, vădit insultat că am îndrăznit să întreb așa ceva.

Vreau să întreb câți chiriași cu ora s-au cazat aici de atunci, dar oftez și iau cheia, îndreptându-mă spre camera pe care mi-a dat-o. Bine măcar că e ultima din capătul cu-loarului, așa că pe una din laturi nu am nici un vecin. Poate că și camera de lângă ea este goală. Mașina se află în capătul opus al parcării și acolo o las.

Camera duhnește a fum de țigară și a nenumărate mi-rosuri respingătoare pe care nici nu le pot descrie. Intru și

trag cuvertura de pe pat. Așternuturile sunt șifonate, dar, într-adevăr, par curate. Mă așez în pat complet îmbrăcată, evitând să mă gândesc la ploșnițe, la șoareci... sau la o trupă SWAT înarmată.

Găsesc telecomanda unsuroasă și dau drumul la televizor. Are numai pachetul de bază la cablu, așa că dau pe un canal de știri și mă uit vreo oră ca să văd dacă nu cumva știrile naționale transmit ceva despre mine. Nu văd nimic. Poate că nu voi fi subiect de știri decât în Shady Grove.

Îmi imaginez ce se va scrie mâine în mass-media despre mine. Oare se vor concentra asupra fetei care dispăruse și care acum s-a reunit cu familia ei?

„Fugara salvează o fată răpită” – acesta este titlul de senzație pe care l-ar fi dat Brent știrii pentru a-i atrage pe cei de la AP și de la Reuters să o preia. Promite o poveste irezistibilă.

Mă întreb dacă poliția din Shreveport îl va trage la răspundere pe Dylan pentru evadarea mea. A fost angajat să mă găsească. De ce să mă fi lăsat să scap așa ușor?

Nu există altă explicație decât Dumnezeu, pe care l-am invocat nu o dată în ultimele zile. Abia dacă îl cunosc, dar cred că el mă cunoaște cu siguranță. În timp ce închid ochii, înainte să mă ia somnul, șoptesc: „Îți mulțumesc!”.

DYLAN

Nu mă deranjează să admit că persoana cea mai curajoasă pe care am întâlnit-o în viața mea este Casey Cox, și am cunoscut tipi care s-au aruncat în fața grenadelor pentru a-și proteja camarazii. Totuși, nu pot afirma asta în fața lui Gordon Keegan sau a lui Sy Rollins, detectivii care îi urmăresc fiecare mișcare. Pentru ei, fata e o bombă cu ceas care trebuie dezamorsată înainte de a-i trimite pe lumea cealaltă cu viața lor plină de ilegalități cu tot.

Detectivul Keegan stă pe scaunul din dreapta, în timp ce îl conduc înapoi spre avionul său – cumpărat, probabil, din bani pătați cu sânge – și simt tensiunea plutind în aer.

— Nu-mi vine să cred că ai lăsat-o să scape, spune el.

Mă dor maxilarele în momentul în care închid gura, strângând zdravăn din dinți.

— Am fost distras de fata care țipa, pe care Cox voia să o salveze, și de tipul violent care încerca să o omoare pe ea și pe copilul ei. A fost chestie de alegere. Mi-am îndreptat mai întâi atenția către situația cea mai periculoasă.

— Dar știai că era Casey.

Are buzele strâns lipite, dar rostește cuvintele răspicat.

— Nu trebuia să faci nicio alegere. Puteai să-i fi scos de acolo pe fată și pe copil, și să o arestezi, totuși, pe Casey.

— Când te afli în vârtoarea luptei, lucrurile nu merg întotdeauna cum ar trebui.

Îmi aruncă o privire ce m-ar putea ucide.

— Nu-mi veni cu aiureala asta cu vârtoarea luptei. Am luat parte la operațiunea Furtună în deșert, diferența e că mă aflam în linia întâi, nu mă ascundeam în spatele unei insigne.

Habar nu are câte am făcut eu, fiind criminalist în armată, așa că nu răspund.

— Pe atunci nu ne cocoloșeam soldații, permițându-le să se sustragă de la datorie cu cine știe ce scuză răsuflată. Când băieții noștri se întorceau la vatră, trebuiau să se apuce de lucru și să facă ceva cu viața lor.

Serios? mă întreb eu. Nici vorbă de tulburări de stres posttraumatic după operațiunea Furtună în deșert sau după Vietnam, nu? Nici după Coreea? Nici după cele două războaie mondiale? Totul a pornit abia acum, odată cu războiul împotriva terorismului*?

Keegan e chiar mai prost decât îmi închipuiam. Mă întreb ce scuză are pentru a-și justifica escrocheriile și crimele comise. Oare se va folosi de ele la tribunal, atunci când, în sfârșit, îl voi înfunda pentru toate păcatele?

---

* Campanie militară împotriva terorismului inițiată de Statele Unite ale Americii și Marea Britanie, sprijinită de o coaliție alcătuită din 35 de state. (n. trad.)

— O voi găsi, spun eu. Fii fără grijă. I-am dat de urmă aici, nu-i așa? Încep să înțeleg tiparul după care acționează și felul în care gândește. Fiecare minut petrecut cu tine este un timp în care nu o urmăresc pe ea.

Ajungem la micul aeroport și trag mașina în parcare din fața clădirii. Keegan dă dezaprobator din cap.

— Du-mă până pe pistă. Îți voi arăta care e avionul meu.

Cât fac eu ocolul clădirii spre platforma betonată, el își ia geanta de voiaj de pe bancheta din spate.

— Avionul tău? îl întreb, căutând cu privirea printre cele peste douăzeci de avioane aliniate.

Ezită o jumătate de secundă, ceea ce mă face să îmi dau seama că a fost o scăpare din partea lui. Ce urmează este de obicei o minciună.

— Este al unui amic. Mă lasă să-l folosesc din când în când.

Am cunoscut o mulțime de piloți, dar cei care au propriul lor avion nu îl dau cu împrumut de parcă ar da o mașină de tuns iarba. Asigurarea costă o mică avere și nu e valabilă pentru piloții ocazionali, iar orele suplimentare de zbor înseamnă costuri piperate de întreținere. Însă nu îl provoc cu așa ceva.

— Te-ai gândit vreodată să înveți să pilotezi, Dylan?

— Am urmat cursuri în facultate, spun eu. Mi-am luat permisul de zbor, însă nu am mai pilotat de câțiva ani.

Pare dezamăgit. Aș vrea să îi spun să nu pună asta la suflet, dar păstrez tăcerea în timp ce el îmi arată drumul către avionul lui, un Cessna 182.

Cât timp își încarcă lucrurile în cala avionului cu un singur motor, eu îmi notez numărul pe care îl are înscris pe coadă. Se întoarce la mașină și se apleacă spre mine.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Să mă duc după ea. Voi continua să o caut.

— Nu, spune el. Întoarce-te acasă. Nu știu dacă o să mai lucrezi la acest caz. În plus, acum toate departamentele de poliție din cinci state sunt cu ochii pe noi. Știrile naționale vor pune mâna pe acest subiect, facilitându-ne identificarea ei, indiferent unde s-ar duce. Nu mai avem nevoie de tine.

Nu mă deranjez să îi spun că fata nu e proastă, că își va schimba din nou identitatea. Probabil că a și făcut-o deja.

— Nu lucrez pentru tine, spun eu, reținându-mi iritarea din glas. Lucrez pentru familia Pace.

Părinții lui Brent, cei care m-au angajat ca detectiv particular ca s-o găsesc pe fata pe care o consideră vinovată că le-a ucis fiul, nu vor fi cu mult mai fericiți decât Keegan atunci când vor afla că am lăsat-o să scape. Însă dacă mă va concedia cineva, aceia vor fi ei.

— Mai vedem noi. Întoarce-te acasă. E vremea să ne regroupăm și să reevaluăm.

Dau din cap în semn de confirmare. Dacă mă întâlnesc cu el în Shreveport, cel puțin îi voi acorda lui Casey un timp prețios să ajungă și mai departe.

— Bine. Pornesc imediat spre casă. Vrei să ne întâlnim mâine?

— Da. Vino la ora unu la departament. Așa voi avea timp să vorbesc cu șeful poliției și cu familia Pace și să vedem care e situația.

Asta îmi oferă și mie timp să vorbesc cu ei. Îi întind mâna, ca să nu își dea seama că îl suspectez. În timp ce eu întorc mașina, el începe verificarea dinaintea zborului spre casă.

Îmi petrec aproape întreaga noapte pe drum, conducând acasă. În tot acest timp, mă rog însă pentru Casey, mă rog să aibă timp să se ascundă înainte ca Keegan să pornească pe urmele ei.

Este târziu când ajung acasă, iar în apartamentul meu miroase a stătut. Mirosul care persista când m-am mutat aici se simte din nou. Se pare că, atunci când stai departe de ceva câteva zile, simțurile tale olfactive devin ascuțite și se offensează ușor când te întorci.

Verific frigiderul și scurgerea de la chiuvetă, asigurându-mă că n-a rămas ceva stricat acolo. Torn o picătură din detergentul de vase în scurgere și pornesc dispozitivul pentru un minut, împrăștiind astfel aerul, dar mirosul lăsat de foștii chiriași nu dispare. Mă gândesc că probabil creierul meu îl va filtra din nou în următoarele zile.

Deschid ușile care dau în balconul micuț și pășesc către balustrada ruginită. Când mă aplec peste ea, zăresc un cuplu tânăr care se ceartă prin geamul mașinii, în parcare. Ea amenință că va pleca, iar el țipă la ea. Când femeia pleacă, el trage niște înjurături în urma ei, apoi dă buzna într-un apartament de la parter și trântește ușa.

Se lasă din nou liniștea.

Mă așez în șezlongul pliant pe care se tot adună polenul și îmi pun picioarele pe coșul de gunoi din plastic pe care l-am întors invers, ca să-mi pot sprijini picioarele de el.

Aceeași bine-cunoscută teamă plutește în aer, făcându-l greu de respirat. Psihologul mea îi spune „depresie” și vrea să sape cât mai adânc în ea.

I-am povestit cât sunt de dezamăgit de mine însumi, că mă simt leneș și inutil de când m-am întors în Statele Unite, că nu am niciun scop în viață. E amuzant cum urmărirea lui Casey m-a făcut să uit de toate astea. Am avut un scop. Încercam să o găsesc pe presupusa asasină a celui mai bun prieten al meu din copilărie.

Acum am alt scop.

Îmi cobor picioarele și îmi sprijin coatele pe genunchi. De ce gândul de a păstra acel secret îmi adâncește teama? Va trebui să ascund tot ce știu până când am să pot construi un caz ce nu va putea fi ignorat sau ascuns sub preș. Nu îmi place să îi mint pe cei din familia Pace, care au avut destule de îndurat și au încredere în mine, nu numai ca detectiv particular, ci și ca vechi prieten de familie. Se așteaptă să o aduc pe asasina fiului lor în instanță.

Voi face asta, numai că persoana pe care mă plătesc ei să o găsesc nu este ucigașa.

De asemenea, nu știu cum va privi lucrul acesta Departamentul de Poliție din Shreveport, unde sper să lucrez într-o bună zi. Întotdeauna i-am admirat și i-am respectat pe polițiști. Sunt oameni buni, angajați în slujba legii, care au avut un impact semnificativ în viața mea. Sunt bărbați și femei care înfruntă direct focurile de armă, țișetele și exploziile exact când toată lumea fuge de ele. Corupții le îngreunează misiunea celor curajoși și integri.

Nu vreau nici să le răpesc meritele polițiștilor din Shreveport, nici să îi descriu în termeni prea generali.

Vreau ca abordarea mea să aibă precizia unui chirurg, să îi scot din sistem pe cei care merită să ajungă la închisoare, pe cei care ne fac de râs meseria, pe cei care sunt periculoși. Vreau ca poliția să scape de ei și să fie dați ca exemplu negativ pentru toți cei care se folosesc de insignă ca să terorizeze și să șantajeze. Mai vreau să îi fac să plătească pentru fiecare rană de cuțit de pe trupul lui Brent, pentru fiecare minciună înscenată ca să-i acopere moartea, pentru fiecare clipă pe care o petrec jucându-și rolul în propria lor născocire.

Dar cine sunt eu ca să fac toate astea? Sunt marfă deteriorată. Zilele astea nici măcar nu mă mai pot baza în totalitate pe creierul meu.

Totuși, nici nu pot renunța acum. Viața lui Casey depinde de acest lucru.

Când închid ochii, îi văd pe ai ei, exact așa cum erau când am stat față în față, în stradă, sub lumina felinarului. Erau atât de profunzi și păreau încărcăți de cuvinte nerostite, pe care mi-ar fi plăcut nespuse să le aud. Aș fi vrut să îi îngrijesc rănilor, să-i privesc chipul frumos și să mă las cuprins de sentimentul de pace resimțit doar pentru că mă aflu în preajma ei. Mă gândesc la ce mi-a scris în e-mailul trimis de pe adresa creată doar în acest scop și pe care l-am primit pe o adresă pe care și eu mi-am creat-o din același motiv.

În lume există un rău palpabil. L-am văzut de aproape. Să mă ascund tot restul vieții doar ca să-l pot evita poate fi un preț acceptabil. Măcar de n-ar fi peste tot...

Apoi, Casey mi-a lansat o provocare.

Ai curaj să pornești pe urmele răului care mă chinuie, chiar dacă asta înseamnă că sarcina pe care ai fost angajat să o duci la îndeplinire este o continuare a aceluia rău?

Ai aici numele. Cu siguranță, Keegan și Sy Rollins. Să nu ai încredere în prietenii lor apropiați sau în fiul lui Keegan. Keegan și Rollins nu sunt doar corupți, ci și violenți. Răul s-a încuibat în Divizia de Investigații Criminalistice și fabrică acuzații împotriva unor oameni ca mine.

Mă întorc în apartament și îmi scot laptopul din geantă. Îl deschid și verific inbox-ul, să văd dacă m-a contactat din nou. Nu e nimic nou, așa că recitesc e-mailurile trimise deja de ea.

Mă doare faptul că nu-și poate întoarce fața către Dumnezeu. Vreau asta pentru ea. Singurătatea este o povară mult prea copleșitoare ca să o duci de unul singur. Iisus nu a promis niciodată că o să ia povara de pe umerii credincioșilor săi, dar a făgăduit că îi va ajuta să o poarte.

Mă întind pe canapea, cu ochii în tavanul pătat, și mă rog pentru ea. Nu este nevoie să fie credincioasă pentru a se afla în paza Domnului. În timp ce mă rog, simt dragostea Lui pentru ea. Vede în ea ceea ce văd și eu.

Mă întreb dacă e tot la volan. Sper că a scăpat de mașină până acum, înainte ca oamenii lui Keegan să o tragă pe dreapta. Poate că a găsit un loc sigur unde să doarmă. Sper că mai are bani ca să o scoată la capăt.

Știu că o voi găsi din nou și să sperăm că, atunci când o voi face, va fi posibil să se întoarcă în siguranță și să își înfrunte acuzatorii.

CASEY

Știam că va veni și vremea asta, așa că în ultimele săptămâni am avut mereu în portbagaj o geantă cu lucruri de trebuință pentru momentul când aș fi fost nevoită să recurg la o evadare rapidă. Am vopsea de păr în trei nuanțe – brunet, roșu și blond platinat –, foarfece, câteva șepci de baseball, bani și niște haine. Știam atunci când au venit după mine că nu voi mai putea să mă duc acasă. Trebuia doar să iau mașina și să plec cu ce aveam în portbagaj.

Slavă Domnului că am fost avertizată că se apropiau. După aceea, nu m-am mai întors niciodată în apartamentul meu.

În baia de la motel, deasupra căzii, lipsesc câteva plăci de faianță pe unde se vede rigipsul mucegăit. Linoleumul este dezlipit de jur-împrejurul vasului de toaletă, lăsând să se vadă o bucată și mai mare de mucegai format pe podeaua de sub ea.

Stau în picioare în fața oglinzii, încercând să mă hotărâsc cine voi fi de data aceasta. Blondul este culoarea mea naturală, iar în ultimele săptămâni am fost șatenă.

Mai întâi îmi tund bretonul. O să-mi dau seama de restul pe parcurs. Am avut deja părul tuns până la nivelul obrajiilor, atunci când am stat în Shady Grove, și sunt sigură că au fotografii cu mine în care aveam părul șaten. Aș putea să îl tai mai scurt, însă ar putea părea cam previzibil. În plus, odată ce îl tund pe tot, nu mai am ce face. Îmi las bretonul suficient de lung cât să îmi acopere ochii, lucru cu care îmi va lua o vreme să mă obișnuiesc. La mine, ochii sunt cel mai greu de mascat, în principal pentru că sunt migdalați și mai mari decât ai celorlalți oameni. În Shady Grove, nu am folosit machiaj pentru ochi, deoarece în pozele cu mine pe care le împrăstie poliția eram dată cu puțin tuș. Nu știu ce să fac de această dată. Schimbarea trebuie să fie semnificativă: nu pot să arăt la fel ca primele două versiuni ale mele. Nu am permis nimănui să îmi facă poze în Shady Grove, dar, chiar și așa, vor avea înregistrările de pe camerele de supraveghere din locurile în care am fost. Sunt șanse ca nimeni să nu aibă o fotografie suficient de clară cu mine șatenă, ca să poată fi folosită în presă. Vor continua să folosească poza în care am părul blond.

Mă vopsesc brunet, apoi mă spăl pe cap și mă clătesc. Nu îmi place cum arăt. Am tenul unei blonde, dar asta este! După ce îmi usuc părul, arăt de parcă aș fi alt om. Dacă aplic un machiaj mai închis, fumuriu la ochi și le rotunjesc conturul cu tuș, ca să nu mai pară atât de migdalați, aș putea să îmi schimb complet înfățișarea. Dacă reușesc să-mi reduc umflătura din obraz și să îmi acopăr vânătăile cu machiaj, s-ar putea să nu atrag atenția.

Trag apa în care se află șuvițele tăiate, apoi îmi usuc părul și mă mai tund puțin.

Îmi dau lacrimile în timp ce îl coafez, aranjându-l ca să pară mai scurt la spate și tapându-l, ca să arate mai dezordonat. Nu știu de ce plâng pentru părul pierdut, când am de îndurat o viață pierdută, dar se pare că nu mă pot controla.

După ce am făcut tot ce am putut ca să îmi schimb înfățișarea, fixeaz ceasul deșteptător de lângă pat să mă trezească peste două ore. Va trebui să scap de mașină înainte să se lumineze de ziua. Îmi șterg lacrimile și mă cufund într-un somn adânc.

Visez că un bărbat mă amenință și mă lovește cu picioarul, simt o durere îngrozitoare... apoi acesta se transformă în cadavrul lui Brent... după care în cel al tatălui meu...

Când sună alarma, sar în sus speriată. Unde mă aflu? Tremur și pielea îmi strălucește de transpirație, dar îmi amintesc că mă aflu într-un motel. Mă forțez să mă dau jos din pat, să mă spăl pe dinți, să fac din nou un duș și să îmi mai aranjez puțin părul. Fac patul, lăsându-l exact așa cum l-am găsit, și mă strecoz pe nesimțite la mașină. Plec de acolo fără să fiu văzută, cel puțin din câte îmi dau eu seama.

Pe la cinci dimineața găsesc un popas pentru camioane. Îmi las părul peste ochi, intru și îmi cumpăr niște chipsuri, ceva de băut, un smartphone ieftin într-o carcasă din plastic și o cartelă. Îl activez rapid ca să îl pot folosi cât mai repede. Este deja încărcat.

Odată ce îl pun în funcțiune, folosesc GPS-ul ca să găsesc cea mai apropiată stație de autobuz, aflată la treizeci și doi de kilometri depărtare. Urmez direcția indicată și o găsesc

cu ușurință chiar în momentul în care începe să răsară soarele.

Oare să îmi las mașina în parcare – un indiciu sigur că am luat autobuzul de aici – sau să o parchez în altă parte? Conduc o vreme prin zonă până dau de parcare subterană a unei bănci. Nu trebuie să plătești până nu ieși de acolo, lucru pe care nu intenționez să îl fac. Las mașina în acel loc, sperând că va trece destul de mult timp până când va fi observată, apoi mă întorc în stația de autobuz, cu o șapcă de baseball albă pe cap și bretonul lăsat bine peste ochi.

Soarele e deja sus pe cer când obțin orarul autobuzelor și aflu care pleacă. Trebuie să mă întorc în Durant, Oklahoma, unde știu că pot lua un alt permis de conducere și un nume fals. Este posibil să găsesc și aici un loc din care să le obțin, dar, cu cât implic mai puțini oameni, cu atât mai bine. În plus, mi-e teamă de cei cu care aș fi nevoită să mă întâlnesc ca să pot intra în lumea fărădelegilor locului, pe când omul de la restaurantul La Pedro din Durant pare să aibă un dram de decență și, chiar dacă încalcă legea, nu îmi e teamă de el.

Se pare că pot să iau un autobuz spre Dallas, apoi să schimb și să iau un alt autobuz care merge spre Durant. Rămân pe gânduri o clipă înainte să cumpăr biletul. Oare Dylan a aflat că mi-am mai luat un permis de conducere acolo? Oare îi va trece prin minte că voi face la fel? Îi va trece prin minte lui Keegan?

Nu cred. Ei știu că am fost în Durant, dar este greu de crezut că știu tot ce am făcut acolo.

Mă gândesc la felul cum arăt. Nu îmi place să fiu brunetă, dar nu e ca și când aș avea de ales din vreo cincizeci de culori. Caut repede pe Google peruci și găsesc câteva

magazine în zonă. Pe când aflu cum să ajung la cel mai apropiat dintre ele, îmi dau seama că nu pot să intru în niciunul. Este prea riscant. Există oameni – cum ar fi victimele cancerului – pentru care cumpărarea unei peruci ar putea fi un gest firesc, dar nu și pentru cineva ca mine. S-ar putea să trezesc suspiciuni.

Caut din nou pe Google și găsesc un magazin de peruci online, cu sediul în New York. Perucile sintetice arată destul de bine în poze, dar, din nou, dacă port o perucă care pare a fi perucă, voi atrage atenția asupra mea. Va trebui să plătesc mai mult pentru una care să arate ca părul adevărat.

Navighez printre imaginile cu produsele lor și găsesc peruci cu părul lung și breton, atât în varianta blond, cât și brunet. Dau clic pe butonul Adaugă în coș, pentru ambele, apoi mă întorc și găsesc una cu părul scurt, bine aranjat, în nuanța blond căpșună. O adaug și pe aceasta. Totalul de plată depășește o mie de dolari. Cum o să plătesc? Am bani, însă nu și card de credit.

Apelez numărul pentru servicii clienți și întreb dacă pot achita printr-un ordin de plată. Mi se spune că pot, așa că plasez comanda. Când sunt întrebată unde vreau să fie expediată, ezit din nou. Mă îndrept spre Durant, așa că poate ar trebui să o livreze acolo. Însă tot nu știu la ce motel.

Pun telefonul pe difuzor, apoi intru din nou pe Google și tastez „La Pedro, Durant”. Apare restaurantul de unde mi-am luat actele false de identitate acum câteva luni. Le dau celor de acolo adresa lui Pedro. Apoi le spun că vreau să le trimită prin FedEx de îndată ce își primesc banii. Notez cât face pe ordinul de plată.

Cu șapca de baseball pe cap și cu privirea în pământ, ca să evit camerele de supraveghere, mă duc la oficiul poștal

și achiziționez un ordin de plată. Apoi găsesc un sediu FedEx și plătesc cash ca să trimită ordinul de plată la magazinul de peruci până mâine.

Totul trebuie să fie atât de complicat! Trebuie să mă gândesc dinainte la tot, să plănuiesc, să îmi imaginez ce ar putea să meargă prost. Dar am obosit. O parte din mine nu mai vrea decât să îi lase să mă găsească dacă asta au de gând.

Nu, asta este o prostie. Trebuie să mă ascund. Nu îi pot lăsa pe Keegan și pe demonii lui să mă ucidă.

Mă întorc cu un taxi în stația de autobuz. Autobuzul meu pleacă la nouă dimineața, așa că merg la baie și mă așez pe locul special amenajat pentru persoanele în scaun cu rotile; rămân acolo până aproape de ora plecării. Sunt atât de obosită încât nici măcar să plâng nu pot.

Într-un final, mă urc în autobuz și mă așez mai în spate, chiar în fața băii. Am ocupat locul dinspre culoar, în speranța că nimeni nu va vrea să stea lângă mine. Îmi conectez căștile la noul telefon, dar apoi îmi dau seama că nu am muzică pe el. În timp ce se umple autobuzul, descarc aplicația Pandora, îmi creez un cont gratuit sub un nume fals și găsesc un post care îmi place. Mi-aș dori să îmi pot transfera preferințele muzicale de pe propriul meu cont. La ce sunt bune toate aprecierile pe care le-am lăsat dacă nu le pot folosi? Cred că îmi este menit să fiu cineva care nu își poate alege muzica preferată.

Muzica mă îmbie la somn înainte ca autobuzul să pornească la drum, așa că dorm câteva ore bune. Când mă trezesc, pălesc la gândul că tot ceea ce am trăit în ultimele douăzeci și patru de ore – sau în ultimele săptămâni – nu va dispărea ca un vis.